

РЕШЕНИЕ

№ 2222

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 02.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11394** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Ю. Л. Н., ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв. А. Н. И., срещу Решение № 4332р-51719 от 28.10.2020, издадено от главен инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, действащ като началник на същия отдел, с което е отказано да бъде издадено свидетелство за управление на МПС на жалбоподателя по заявление с рег.№ 27095181/29.05.2019г.

В жалбата е изложено становище за неправилност на обжалваното решение поради противоречие с материалния закон. Поддържа се, че в отношенията между България и САЩ приложение следва да намери Женевската конвенция за движение по пътищата от 1949 г. Иска се отмяна на оспореното решение. Претендира се присъждане на разноски. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата.

Ответникът – началникът на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез юриконсулт, оспорва жалбата. Поддържа, че не са налице основания за издаване на СУМПС на жалбоподателя, поради което правилно и законосъобразно е отказано издаването му.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 29.05.2019 г. жалбоподателят Ю. Н. е подал заявление с рег. № 27095181/29.05.2019 г. до Отдел “Пътна полиция” -СДВР, за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство – подмяна на чуждестранно СУМПС.

При подаване на заявлението жалбоподателят е представил свидетелство № 02-058-0211, издадено в К., САЩ, на 11.04.2006 г., валидно до 26.12.2011 г.

По повод заявлението е издадено Решение № 4332р-20419/03.06.2019 г., с което му е отказано издаването на СУМПС. Решението е било обжалвано от Ю. Н. и впоследствие отменено с Решение № 6803/12.11.2019 г., постановено по адм. д. № 7183/2019 г. по описа на АССГ, и преписката е върната за ново произнасяне. При повторното произнасяне по заявлението е постановено Решение № 4332р-48313/04.12.2019 г., с което отново е отказано издаването на СУМПС. Решението отново е било обжалвано, като с Решение № 4503/06.08.2020 г., постановено по адм. д. № 3014/2020 г. по описа на АССГ Решение № 4332р-48313/04.12.2019 г. е било отменено, а преписката повторно върната на органа за ново произнасяне съобразно указанията на съда.

С Решение №4332р-51719/28.10.2020 г., предмет на настоящата жалба, е отказано издаването на СУМПС, с мотив, че приложеното свидетелство не отговаря на изискванията на чл. 162, ал. 4 ЗДвП, поради което българско свидетелство следва да бъде издадено след успешно полагане на изпит. Органът се е позовал на чл. 17, ал. 1, т. 1 от Наредба № I-157 от 1 октомври 2002 г., съобразно който признаване и подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС се допуска, ако страната, издала съответното свидетелство, е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.). Посочено е, че представеното от жалбоподателя СУМПС не отговаря на изискванията на чл. 162, ал. 4 ЗДвП за подновяване на чуждестранно национално СУМПС с еквивалентно българско без полагане на изпит, тъй като е налице несъответствие с изискванията посочени в т.4 и т. 11 от приложение № 6 на Конвенцията за движението по пътищата.

При така установените факти и обстоятелства съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган при условията на земестване, видно от приложената по делото (л. 44) заповед № 513з-14670/26.10.2020г. на директора на СДВР, в предписаната от закона форма и при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът по делото е относно приложението на закона и се свежда до това законосъобразно ли е било отказано издаването на СУМПС на жалбоподателя без полагане на изпит, въз основа на притежаваното от него свидетелство за управление № 02-058-0211, издадено в К., САЩ, на 11.04.2006 г., валидно до 26.12.2011 г.

Според чл. 162, ал. 4 от ЗДвП чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията. Алинея 5 предвижда, че в случаите, когато чуждестранно национално свидетелство не отговаря на изискванията по ал. 4, българско свидетелство за управление на моторно превозно средство се издава след успешно

полагане на изпит.

В случая няма спор, че свидетелството за управление, което жалбоподателят представя за подмяна, е издадено в САЩ - държава, която не е членка на Европейския съюз, или държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, и не е договаряща страна по Конвенцията за движение по пътищата (Виенската конвенция). С оглед на това българско свидетелство за управление не може да бъде издадено при условията на чл.162, ал.4 ЗДвП, т.е. без полагане на изпит. Неоснователно жалбоподателят се позовава на Конвенцията за пътното движение, открита за подписване в Ж. на 19 септември 1949 г. (Женевската конвенция за пътното движение). Действително, Република България и САЩ са се присъединили към тази Конвенция, същата е ратифицирана, но е неприложима и неотнормима към решаването на правния спор по следните съображения:

Чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България предвижда непосредствено включване на нормите на международните договори като съставна част от вътрешното право на Република България и предимство за тях пред нормите на вътрешното законодателство, които им противоречат. За да станат част от вътрешното право обаче и да имат предимство пред нормите на вътрешното право, е необходимо международните договори да са ратифицирани и обнародвани. Република България се е присъединила към Конвенцията за пътното движение от 1949 г. преди сегашната Конституция и при действието на други конституционни и законови разпоредби. Видно от член единствен, т. 1 на Закона за оттегляне на резерви и декларации по международни конвенции относно задължителната юрисдикция на международния съд и на международния арбитраж (обн. ДВ. бр.8 от 27 Януари 1994г.), Женевската конвенция от 1949 г. е ратифицирана с Указ № 445 от 1962г., но не е обнародвана в Държавен вестник. Съгласно Решение № 7 от 2.VII.1992 г. на Конституционния съд по конст. д. № 6/92 г., за да придобият предимство по смисъла на чл. 5, ал. 4 от Конституцията пред нормите на вътрешното законодателство, международните договори, приети и ратифицирани преди сега действащата Конституция, също е необходимо да бъдат обнародвани. След като Женевската конвенция от 1949г. не е обнародвана в ДВ, тя няма предимство пред нормите на вътрешното право и следователно не би могла да преодолее изискванията и условията на Закона за движение по пътищата за замяна на чуждестранно свидетелство с българско СУМПС. На следващо място, самата Женевска конвенция не съдържа правна уредба на въпросите, свързани с преиздаването на свидетелство за управление в една от договарящите държави въз основа на такова, издадено в друга договаряща държава. В чл.24 от Конвенцията се третира въпросите, свързани с взаимното признаване на издадени от договарящите държави свидетелства за управление и условията, при които лицата, притежаващи такива валидни документи, могат да управляват МПС на територията на другите договарящи държави. Конвенцията обаче не урежда хипотезите на преиздаване (заменяне) на свидетелство за управление в една договаряща държава въз основа на документ, издаден от друга държава, поради което жалбоподателят неоснователно претендира нейната приложимост за този случай.

Предвид изложеното, съдът намира за законосъобразен и обоснован изводът на административния орган, че не са налице условията да бъде издадено на жалбоподателя свидетелство за управление на МПС въз основа на притежаваното от него чуждестранно СУМПС № 02-058-0211, издадено в К., САЩ, валидно до 26.12.2011 г., поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена, като жалбоподателят бъде осъден да заплати в полза на СДВР сума в размер на 100 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. Л. Н. против Решение № 4332р-51719 от 28.10.2020, издадено от главен инспектор ,действащ като началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА Ю. Л. Н. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: